

govarjalec sveta. Objel ga je vsega s svojimi rokami. V tiho pobožnost jutra narahlo zveni titanska bol človeštva. V divjo razigranost srca pozvanja mehak zvok odrešenja duše. Ah. Največja izpoved zame.»

«Ti, Ana, saj sem ti povedal, in France in Tone in jaz, — vsi smo izobčeni. Zapomnite si to.»

B A J T A

F R A N C O N I Č

V zelenem objemu hmeljskih vrtov
bela vas ko pisan prt.

Bajta čemerna na koncu vasi
kaže vrtovom svoj hrbet razdrt.

Pred bajto postanem. V linah ječi,
nad vrati samuje rjavi bog.

V prahu za bajto starikav glas
plane iz kupa sirotnih otrok.

Vzdrhtim. In glas se gubi, beži
proseč in tanek čez vse polje.
In pesem polnagih težakov na njem
ko bajta se sključi in v njem zamre.

N O Č I Z P R A Š E V A N J A

V I N K O K O Š A K

Danes vso noč nisem zaspal,
venomer sem izpraševal:
kako je s teboj, brat moj,
si li prisluhnil zemlje rodne ječanju
ali udal si se brezplodnemu spanju
in njegovih sanj omami
in pozabil, kako je z nami?

Težko so ure polnočne polzele,
pele in bile na moje srce.

In ko je prvi žarek skozi okno zasijal,
sem pogledal v `zrcalu svoj obraz
in se nisem spoznal.

In vendar te srepe oči,
ta v boli okameneli obraz sem jaz.